

*Dansk Forening
for ældre Lystfartøjer*

44 år med Springereren

Hans Steffensen beretter her om; at vælge den rigtige båd, at være bådebygger, at få erfaring og succes som sejler og at få gode kammerater og masser af dejlige oplevelser til søs.

I slutningen af 1952 fandt jeg som ung ingeniør ud af; at jeg havde råd til at realisere mit mål: At få egen sejlbåd. Jeg var fristet af Folkebåden, der havde god fremgang, men besluttede mig for en spidsgatter på grund af dens sejlegenskaber og navnlig fordi den førte spiler. Jeg havde boet og arbejdet nogen tid i Cowes, England, og der sejlede meget sammen med sejlager Ratsey, hvis båd var grøn og med barkede sejl og jeg havde bestemt, at denne farvekombination skulle min båd også have.

Utzon tegninger

Der var en pæn flåde af spidsgattere i Helsingør dengang: 30, 38 og 45 m² næsten alle bygget af ejerne. Den mest vel sejlede var en 30 m² spidsgatter, Brus, tegnet af Aage Utzon. Båden tilhørte riggester Knud Hansen, der som erhverv var reparationschef på værftet. Da jeg var hans assistent i reparationsafdelingen var det naturligt, at jeg indledte mit byggeri med at købe et sæt tegninger af ham. Hans faste pris var 10 kr. pr. kvm., men da jeg var hans

underordnede på værftet bestemte han, at jeg skulle have tegningerne, incl. afslagning i fuld størrelse, til halv pris for ialt 150 kr! Knud Hansen var også meget hjælpsom og overlod mig de skabeloner, han havde bygget Brus over.

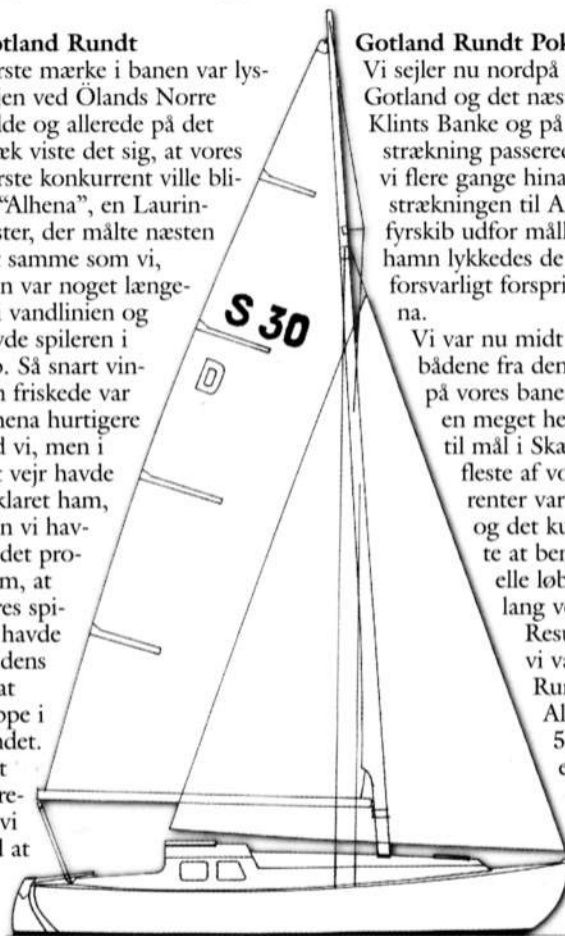
I "lære" som bådebygger

Da jeg ingen erfaring havde i bådebyggeri engagerede jeg en ung, dygtig skibstømrer Kjeld Andres til, at vi i vores fritid sammen skulle bygge båden under hans ledelse, således at jeg både var sikker på, at skroget blev sundt og at jeg fik lært noget om bådebygning. Vi gik i gang i februar 1953 og båden blev søsat i 1954, hvorefter jeg med stolt hed satte de barkede Ratsey-sejl af egyptisk bomuld. Det

var spændende at starte i de første kapsjladser i 1954, men resultaterne var langt fra gode nok, på grund af manglende erfaring hos mig og mine skiftende gæster. Men i 1955 havde jeg fået mere styr på tingene, navnlig ved at jeg havde fået den meget dygtige sejler og -skribent Ejvin Schiøttz og hans sønner med og vi klarede af og til at vinde over riggester Hansen i "Brus", og vores gennembrud var den pragtfulde Gotland Rundt-Sejlads, som startede i Visby, hvor vi ved et heldigt tilfælde fik Lars Syberg med, som 5 år før havde vundet sejladsen med sin egen 45 m² Mariane.

Gotland Rundt

Første mærke i banen var lysbøjen ved Ölands Norre Udde og allerede på det stræk viste det sig, at vores værste konkurrent ville blive "Alhena", en Laurinkoster, der målte næsten det samme som vi, men var noget længere i vandlinjen og havde spileren i top. Så snart vinden friskede var Alhena hurtigere end vi, men i løjt vejr havde vi klaret ham, men vi havde det problem, at vores spiler havde tendens til at dyppe i vandet. Det klarede vi ved at

afkorte den 1/2 meter i toppen med en sejsing. Næste mærke var lysbøjen ved Hoburg, Gotlands sydspids og der passerer Alhena os igen efter 90 sømils sejlads, vi snakker lidt sammen, hvorved vi bliver klar over, at udover løbspremien har vi chancen for at vinde den gennemgående præmie på lille bane:

Gotland Rundt Pokalen

Vi sejler nu nordpå øst om Gotland og det næste mærke er Klints Banke og på denne strækning passerede Alhena og vi flere gange hinanden, men på strækningen til Almagrundets fyrskib udfor mållinien i Sandhamn lykkedes de os at få et forsvarligt forspring fra Alhena.

Vi var nu midt op imellem bådene fra den større klasse på vores bane, og det blev en meget hektisk sejlads til mål i Skærgården, de fleste af vore konkurrenter var lokalkendte og det kunne ikke nytte at benytte de officielle løb: det var for lang vej!

Resultatet blev, at vi vandt Gotland Rundt Pokalen. Alhena kom ind 5 minutter efter os, men da der anvendtes 2 handicapsystemer blev det endelige resultat for løbs-

premierne, at Alhena blev nr. 1 efter RORC og vi nr. 1 efter SHR: en salomonisk løsning.

Aage Utzon var taget til Sandhamn for at overvære sejladsen, der flere gange i døgnet blev observeret af "spaningsfly" fra det svenske luftvåben, som blev markeret på en stor tavle på havnen

Hans Steffensen er nu 80 år og har sejlet siden han var 16 år. I DFÆL har vi ofte haft glæde af Hans Steffensens deltagelse i vores stævner bl.a. som vurderingsmand. Her ses Hans Steffensen til rors på "yogurtbageret", Tabano i maj 1996.

Foto: Signe "Falkeøj" Nielsen

*Her spidsgatteren,
Springeren for fulde
barkede sejl*

og han var begejstret over sin konstruktions succes, selv om han midt under sejladsen havde haft en svær skuffelse, fordi man havde glemmt at flytte os frem til vores korrekte position. Efter kapsejladsen sejlede Aage Utzon, Per og jeg Springeren hjem gennem Götakanalen.

Skawrace 5 gange

I de næste 20 år bestod min glæde ved Springeren navnlig i kapsejladser i klubben, men navnlig i Sjælland-Rundt sejladserne, som vi var med i 17 gange, altid med Ejvin Schiøttz, hans søn med venner og med mine nevøer og også i Skawrace 5 gange, hvoraf vi vandt de tre.

I 1977, da Springeren var 23 år gammel konstaterede jeg, at den ikke havde skygge af chance for at vinde over Spæk huggerne, en GRP-kopi af Springeren skrog, men med finnekøl og Spaderor og derfor meget mindre våd overflade d.v.s. bedre fartpotentiale. Jeg besluttede derfor at indrette den som turbåd, herunder navnlig at installere en 10 HK Farryman dieselmotor.

Det var et meget spændende projekt, navnlig at bore hullet til stævnrøret ud, men ved hjælp af nogle udspændte ståltrådsliner og efter lån af en borestang fra bådebygger Hinrichsen, Humlebæk, lykkedes det godt.

Bådsmænd til Springeren

I de efterfølgende år var jeg så travlt beskæftiget i min ingeniørførerretning, at jeg fik meget lidt tid til at sejle og vedligeholde båden. Da jeg i 1981 tog den på land, spurgte sejlklubben formand, om jeg næste forår ville have den gjort flot i stand - ganske gratis! jeg svarede straks, at han kunne

spare sig sine spydigheder, men han svarede, at en mand havde henvendt sig til ham og sagt, at han gerne ville være med til at gøre den i stand, hvis han kunne ha noget sejladser med den ud af det. Derved kom jeg i kontakt med Robert Eriksen, der var både-

bygger af profession og nu faglærer for bådebyggerne på Helsingør Tekniske Skole. jeg gjorde straks Robert opmærksom på, at der forestod et arbejde med at forny lærredsdækket, hvad der ikke imponerede ham, for det havde han selv set.

Godt kammeratskab

I foråret 1982 gik vi i gang, og Springeren var flot sat i stand, da vi sammen deltog i DFÆLs stævne i Lynæs.

Kammeratskabet har nu været i 15 år og vi har været med til de fleste DFÆLs stævner med stor glæde og ofte begge virket som vurderingsmænd. En enkelt plakette for god bevaring af Springeren er det også blevet til.

Robert har sejlet med mig til Kiel, Flensborg og Oslofjorden, hvor jeg har benyttet Springeren som husbåd, efter at jeg er gået over til det ældre rollefag - efter den aktive kapsejladskarriere - som international judge i verdensmesterskaber.

I 1996 sejlede jeg med Springeren til Valdemars slot for at være med til at åbne Danmarks Museum for Lystsejladser, hvor vi paraderede for Kongeskibet Dannebrog. I den anledning havde jeg taget de gamle, men velholdte Ratsey-sejl af egyptisk bomuld frem, som jeg havde givet en ny barkning. Som tursejladser holder jeg aller mest af sejladserne gennem den vestsvenske skærgård til Oslofjorden, som jeg også er lykkelig for at have gennemført i 1997 - 43 år efter, at jeg byggede båden. På grund af sygdom lykkedes det ikke for Robert og mig at være med til DFÆLs stævne i Fåborg, som vi havde glædet os til.

Hans Steffensen

Redaktionen er af Hans Steffensen blevet bedt om at sende stafetten videre. Redaktionen udpeger hermed Palle mangeårig ejer af 7-meteren "Strat Hendrik", Kerteminde.